

beskatningen og foreslaar med mindre Ændringer at give disse Gyldighed i de samme to Skatteaar, 1920—21 og 1921—22. Navnlig Københavns Kommune har fremsat Ænske om mere vidtgaaende Ændringer i disse Regler, men under Hensyn til, at disse forudsætter en mere omfattende Revision af den kommunale Skattelov, som vil komme senere, formodentlig samtidig med Statsskatteovenes Revision, har man ment det rigtigt ved denne Lejlighed at blive staaende i alt væsentligt ved de Regler for Erhvervsbeskatning, som for nylig blev gennemført her paa Rigsdagen.

Endelig omfatter Lovforslagets § 9 den saakaldte Forskelsbeskatning. Reglerne herom foreslaas fornyede, dog kun for Skatteaaret 1920—21. Forskelsbeskatningen omfatter, som bekendt, de Skatteydere, der flytter fra en Kommune med højere til en Kommune med lavere Skatteprocent.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Jeg skal dernæst have den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 204 af 3. Juli 1916 om Adgang for Kommunerne til at indrømme midlertidige Skattelempelser for nye Beboelsesejendomme*. Den gældende Lov, som stammer fra Juli 1916, men senere gentagne Gange er blevet fornyet, hjemler denne Ret indtil Marts 1920. Det foreslaas nu at lade denne Bestemmelse gælde til 1921, saaledes at Kommunerne ogsaa i dette Skatteaar vil kunne yde nye Beboelsesejendomme den Lempelse at fritage dem for de kommunale Grundskatter. I Bemærkningerne til Lovforslaget oplyses, hvilke Kommuner der har faaet denne Tilladelse; det er flere af de større Købstæder, derunder København, Frederiksberg, Aarhus, Esbjerg, Fredericia, Randers og en Del andre, og det foreslaas, at de Kommuner, som har faaet Tilladelse til at yde denne Skattelempelse i den Tid, hvori Loven hidtil har haft Gyldighed, faar Ret til umiddelbar Fornyelse, saaledes at ny Begæring ikke behøver at fremsendes.

Jeg tillader mig anbefale ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Endelig skal jeg fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Loven om Begunstigelser for en Kreditforening af Ejere af*

industrielle og dermed i Klasse staaende Ejendomme. Loven, som blev givet i 1897, kom til Verden under store Fødselsveer og under adskillig Ængstelse overfor dette nye Kreditforeningsinstitut, som man den Gang saa paa med nogen Tvivl om dets Virkning overfor forskellige Forhold, hvad Kreditforeningen selv gør opmærksom paa i sin Skrivelse. Man frygtede saaledes for, at denne Kreditforening skulde paa usund Maade begunstige Dannelsen af Industrier, paavirke Forhandlingerne om Toldbeskyttelse ugunstigt o. s. v., med andre Ord, man var meget forsigtig, da man gav denne Lov. Man omgærdede Laaneinstituttet med Garantier saa vidtgaaende, at Ordføreren den Gang her i Folketinget, den nuværende Handelsminister, gjorde opmærksom paa, at disse Garantier maa ske var for vidtgaaende, at man var ved at gøre Instituttet saa solidt, at man næsten kunde tænke at komme til at kvæle det i lutter Soliditet. Man har imidlertid, efterhaanden som det viste sig, at Bekymringerne med Hensyn til denne Forening var urigtige, og at den kom til at virke godt og fast, lempet paa Forholdene dels gennem Statutforandringer, som Indenrigsministeriet var i Stand til at foretage, og dels gennem Loven af 13. December 1907, hvorved man opnaaede en bedre Ordning af et Forhold, jeg senere kortelig skal berøre.

Nu har Kreditforeningen i en Skrivelse til Indenrigsministeriet gjort opmærksom paa, at det vilde være meget ønskeligt, om nogle for dens Virksomhed hemmende Baand kunde fjernes. Der er især tre Forhold, som man efter Forhandling med Foreningen og med Fællesraadet for Kreditforeningerne har søgt at tilvejebringe en rimelig Ordning af. Det tørste angaar den Begrænsning af Laanesummens Størrelse, som den oprindelige Lov fastsætter til ikke at maatte overskride 200 000 Kr., en Bestemmelse, som skyldes den almindelige Opfattelse af Kreditforeningsinstitutionen den Gang. Dette har medført, at man ofte har maattet give Tillægslaan, og naar man overhovedet har en Kreditforeningsinstitution for industrielle Ejendomme, maa man sikkert erkende, at dette Maksimumsbeløb aldeles ikke passer længere. Foreningen har derfor foreslaaet, at Maksimumsgrænsen fjernes helt; men Mi-